

[Aksel Larsen.]

er af en saadan Art, at de overhovedet ikke taaler at komme frem, saa maa man korse sig over den fantastiske Blindhed, den synes slagen med. Det er rigtigt, at Danmark ikke er nævnt hverken paa godt eller ondt i en Stormagts fremsatte Tilbud, men det burde jo give Anledning til Mistanke om, at de Generalstabsplaner inden for den tyske Generalstab, som „Göteborg Handels- og Sjöfartstidning“ offentliggjorde, og som ikke den tyske Regering, men den danske Udenrigsminister skyndte sig at benægte Rigtigheden af, har en hel Del med Virkeligheden at gøre. Og desuden, naar man endelig fremdrager „disse af en Stormagt fremsatte Tilbud“, for at blive i den af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch startede Diplomaterfrakke, saa er det ganske øjensynligt, at de intet som helst er værd.

Tosidede Ikke-Angrebstraktater, hvor altsaa den af de to Magter, der eventuelt bryder Traktaten, selv skal være Garantiagt mod Traktatbrud, er intet som helst værd. Saadanne Ikke-Angrebstraktater eller kollektive Sikkerhedstraktater kan dog kun være noget værd, hvis der er Chance for, at den, der eventuelt bryder Traktaten, den, der gaar til Angreb, møder en Front af saadanne Modstandere, som han ikke kan klare; og endelig er der jo dertil at sige, at det er noget ulogisk, naar den socialdemokratiske Presse her i Danmark i et helt Dusin ledende Artikler har vendt sig forarget mod Frankrig og Sovjetunionen og har skamrost Tysklands ærlige Fredsvilje o. s. v.; naar alle tyske Forslag om nye Traktater, som Hitler erklærer man vil holde, fremsattes umiddelbart efter, at man har brudt en Traktat, som man ogsaa i sin Tid frivilligt har indgaaet.

Maaske vil man spørge: Men hvad skal vi da gøre? Jeg kan naturligvis ikke formode, at man fra Regeringens Side vil sige: Vi er i den Grad bange for Tyskland, saa vi ikke ved noget bedre end at kysse Riset i Haab om ikke at faa Klø, men det kunde ellers se ud, som om man gjorde sig saadanne Beregninger i Hemmelighed, og i hvert Tilfælde, hvis man gaar saa vidt som at sige: Hvad skal vi da gøre? saa vil jeg straks sige, at Oprustning, saaledes som man har talt om her i Tinget, og som de Konservative

foreslaar, er i hvert Tilfælde noget, man godt kan betragte som haabløst.

Det kan betragtes som haabløst bl. a. af den Grund, at man virkelig maa have Ret til at sige, at Chancerne er ikke saa forfærdelig store for Danmark med Hensyn til at staa sig i en Krig mod en Stormagt, navnlig ikke i en Krig, der føres med Nutidens tekniske Hjælpemidler, men ogsaa fordi man har nogen Berettigelse til at nære Mistillid til hele det Krigsapparat, vi har, og endnu mere, hvis det skal udvides, af de Grunde, jeg omtalte under Militærdebatten forleden, hvor jeg ganske vist heller ikke fik noget Svar fra Krigsministeren. Det forholder sig nemlig, som jeg fremdrog, saaledes, at en meget stor Part af Hærens Officerer er med et mildt Udtryk nazificerede, er saa bundløst reaktionære af Indstilling, er saa sympatisk stemt over for Hitlers Tyskland, at man aldeles ikke er i Stand til at stole paa Hæren i paakommende Tilfælde; og navnlig Arbejderbefolkningen maa have den størst mulige Mistillid til det, man hidtil har kaldt Danmarks Hær, men som man nu aabenbart med fornyet Efterligning af Hitlers Tyskland skal kalde Danmarks Værnemagt.

Nej, det, der kunde være at gøre, var at gennemføre en konsekvent Fredspolitik, naturligvis ikke alene her i Landet, men ogsaa under Danmarks Optræden paa den internationale Arena. Det sikreste, man kan foretage sig for at beskytte Danmark, er at arbejde med paa overhovedet at forhindre Krig. At sørge for, at Freden bevares, er den sikreste Beskyttelsesforanstaltning, der gives. Og her maa jeg sige, at alt, hvad vi hidtil ved om Regeringens Udenrigspolitik, siger os, at den fører den stik modsatte Politik, at den i hele sin Udenrigspolitik understøtter og understøtter og understøtter den værste Urokilde og den største Krigsfare, der findes i Europa, nemlig Tyskland.

Det ser imidlertid ud til, at Regeringen agter at lade Handling følge paa Krigsministerens for det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft saa tilfredsstillende Udtalelser fra forleden. Vi andre er vante til, hvis vi stiller et Forslag her, som Regeringen ikke var velvilligt stemt over for, at saa kommer det maaske nok i Udvalg, men Udvalget